

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.
M. Popovich, Secretary.

Subscription per year \$4.00
Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждель: у вівторок, четвер і суботу.
Видав. Робітничо-Фармерське Видавче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Домі, на рої вулиці Причард і Мекгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS
Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Canada.

НА РАТУНОК КАТОЛИЦИЗМУ СЕРЕД УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ.

Католицькі архієпископи Сент Боніфесу і Вінніпегу видали відозву, ендорсовану папським легатом на Канаду, в якій закликають всіх римо-католиків Канади до фінансової допомоги єпископам Будші і "Канадському Українцеві" для ведення католицької роботи серед українців в Західній Канаді, або, як вони кажуть, "спасати Українців від впливу протестантизму".

В тій відозві католицькі архієпископи малюють чорними фарбами стан католицької церкви серед українців в Канаді, яка, на 200,000 українського населення має лише 40 католицьких попів і не в силі боротися з ріжними сектами, що ширяться між Українцями та з безвірним взагалі.

Відозва вказує на чотирох українських послів в манітобському парламенті, що на типичний факт, що ні один з них не є католиком, хоч не є і протестантом. Те саме спостерігається взагалі серед тих Українців, які займають визначні позиції.

Треба спасати ситуацію! Треба, щоб всі римо-католики Канади: Французи, Ірландці і братя Поляки прийшли з фінансовою допомогою єпископам Будші, а головно його організації "Канадському Українцеві". У відозві виразно про це говориться:

"Допомогу головно треба дати тій роботі, яка провадиться через єпископат епископа Будші і для української церкви, яка друкється в Вінніпегу в інтересі католицької церкви".

Дехто дивується, звідки "Кан. Українець" дістає фондів для побільшення свого формату, про що він вже від якогось часу згадує. А в останньому числі ще ї проголошує пресову кампанію. Знаючи читачів "Канадського Українця", що рожками читають його тільки тому, що йде безплатно, треба бути аж надто наївним, щоб повірити його редакторам, що вони коштом своїх читачів можуть побільшити "Кан. Українця".

Куди-б не французько-католицькі "фільантропи", які пару років тому назад забрали "Кан. Українця" з його власного приміщення на Причард вул. і приотили в своїй друкарні, він був би ще тоді протягнув свої побожні ноги.

А тепер він заговорив про збільшення свого формату... на рахунок загально-католицької пресової кампанії, на чолі якої стоять французький і англійський архієпископи і від участі якої не посміють відмовитися і братя Поляки.

Нещасні ті Українці в Канаді — і хто їх тільки тут не просвічував та не вводив в царство небесне. Але до цього часу ці спасителі вводили їх якомсь розбитим фронтом, а тепер, як бачимо, збираються вводити цілком католицько-інтернаціональним фронтом.

Куди-б хоч починали з послів та адвокатів.

ЗНОВУ ГОЛОД.

На сторінках нашої "приятельської" вінніпегської "Free Press" з 30. січня читаємо: "Хорі-голодні жінки і діти, без теплого помешкання і поживи, під великим дощем останніх тижнів, живуть в неопалених хлівах буквально без їди. І чоловіки в розпуці, бо не є вони взможи дістати бараболю і поживи взагалі".

А далі читаємо: "Подорожничий з міста до міста здобув західного побережжя бачить сліди дієсного голоду. Діти з запаланим обличчям лежать в мокрих постелях із сіна, збившись до купи, щоб загіртіти і плачуть — хліба".

Читаючи це, ви, товаришу читачу, певно таки зразу вгадуєте, що мова йде про Радянські Республіки, які ось недавно що закупили кільканинцять кораблів муки в Канаді, про що ви, розуміється, також читали.

Ну, взагалі, де-ж бути голодом, як не в Радянських Республіках? Нас давно вже "переконали" наші "патріотичні" діячі, що голод спричинюють не природні стихійні нещастя, але більшовики, тому голод можливий лише в Радянських Республіках.

Однак на цей раз медаль обернувся другою стороною. Цим разом "Free Press" говорить про голод не в Радянських Республіках, але про голод в центрі капіталістичної демократії... в Ірландії. Вище наведені слова з "Фрі Прес" відносяться до Ірландії, яка нахотилась не під більшовиків, але під англійською демократією.

Західну част Ірландії навістив неврожай, а тепер до цього добавилася ще й несприятлива погода — дощі, що падають там цілими тижнями. В наслідок цього населення опинилося в розпучливому стані, в гіршому, чим було в чорному 1847 році, коли тисячами вмирали люде з голоду при дорогах.

Кого в цьому винувати? Англійський консервативний уряд, чи консервативну партію взагалі? Коли-б ви це сказали, вас загодували-б, назвали-б ідіотом. Бо що-ж, мовляв, винен уряд Балдуїна, що Ірландцям не вродили бараболю? Або чи міг він спинити дощі, які згноїли й той мізерний урожай та спричинили їовні? Певна річ, що не міг.

Так чому-ж вся "цивілізована демократія" і її підсудані підводки з українського табору все дихо за страшно посуху в Надволяж і Полудневій Україні в 1921 році звалювали на більшовиків та на радянську владу? Чому ніні, коли в деяких місцевостях Радянських Республік через посуху стався недорід і радянський уряд завчасу закупив певну скількість муки в Канаді, демократичні гієни самовдоволено посміхаються, тикаючи пальцем на більшовиків тоді, коли в їх "демократичних" царствах, поруч з казочним багатством, люде мруть з голоду? Чому в Ірландії, чи в Манітобі, чи в озерами Вінніпег і Манітоба, причиною голоду є неврожай, посуха, або дощ, а в Радянських Республіках більшовики?

На ці питання не відповість ні одна буржуазна газета, ні їхні "лігавісти" від фальшування документів.

Працюючи-ж маси та кожна чесна, здорово думуюча людина знають, що ніяка влада, ніяка партія не в силі запобігти

стихійним катастрофам. Коли-ж така катастрофа станеться, владі лишається вжити всіх заходів, щоб вчасно допомогти потерпілим, чим також "демократія" не може похвалитися.

Зруйнованим бльокадою і інтервенціями світових імперіалістів, бандитськими нападами та горожанською війною — Радянським Республікам тяжко було справитися з голодом в 1921 році. Коли-ж вони відбудувалися, привели до більш-менш нормального стану своє господарство, то при першій недоріді задалегідь стараються, щоб населення було сите, не чекають, поки воно буде доведено до стану хоч-би західної Ірландії, про який читаємо у "Фрі Прес" і задалегідь заосмотрюються поживою.

Так от, панове демократи і ви, їхні підголоски, подивіться тепер в зеркало на своє обличчя, як що воно у вас є.

ЧОГО ХОЧЕ ДОЛАР.

Злучені Держави Північної Америки, власне, банкири цієї "найновішої демократії", хочуть встановити над усім світом надімперіалізм долара. Це стало ясным ще тоді, коли переможені Німеччини було запропоновано згодитися на плян Доса.

Перемігши таким чином Німеччину, американські банкири стали шукати способів "досувати" й інші країни. Вони зараз особливо стали дбати про те, як-би розмістити те золото, яке за час війни вони стягли зі всього світу. Аде, це не жарг! — коло половини світового золота накопичилось у сталежх ліолах американських банкирів.

Починаючи з квітня місяця 1924 року, американські банкири принесли приплив золота до Америки, бо через зневірення золота їм загрожувала фінансова криза. Американські банкири знайшли, що світ дійшо уже до таких меж убогости, що не вважає американських банкирів лихварями, а навпаки, добродішними тої частини людности, яка відчуває кредитний голод. А ситуація утворилася сприятливо: в Злучених Державах позичка давала за останній час ледве один відсоток, тоді, коли в Європі буржуазія, на краю прірви, пропонувала їй пропонувати ще 8, 10 і 12 відсотків.

"Світ поза нашою країною, — міркують американські офіційні особи, — нас не цікавить. Ми не хочемо Ліги Націй, ми не хочемо арбітражного суду в Гази. Все це йде проти нашої науки Моіро — "Америка для Американців"... Але в нас є добре серце і ми не байдуємо до ваших нещастя. Коли хочете, ми вирівняємо борги ваші, ми дамо вам долари! Дайте нам у заставу ваші залізничі, ваші заводи, ваші копальні, контролю над вашими бюджетами й ми будемо в згоді: ви матимете доларів скільки хочете, але за 8, 10, 12 відсотків!"

Буржуазія "цивілізована" і в а н і х" країні набірає, отже, боргів. Пляни Доса дощем падають на землю. Після Австрії, Угорщини, Німеччини прийшла черга до Франції, Бельгії Китаю. Покриття величезних боргів, мусить регулювати якийсь міжнародний плян Доса. Титар більший за один мільярд доларів тяжить над державами, що напозичили. На початку 1924 року ці держави видали на кредит приватним капіталістам 977,9 мільонів доларів. Загальна сума американських грошей, які вкладено в капіталістичне господарство за межами Америки, досягає вже 9 мільярдів доларів. Коли втраховувати з пересічного відсотку (6 відс.), лихварські фінансісти Злучених Держав витягають отже з світового господарства 540 мільонів доларів самих лише відсотків.

Ось яка сила просякання, примусу та опанування, яку мають великі банкири Вол-стрітського кварталу Нью Йорку та яка породила в їх головах надімперіалістичну манію. На їх думку, треба підпорядкувати весь світ їх могутності, всі країни повинні стати їх колоніями, вони, Американці, повинні бути єдиним господарями, вони призначені використовувати багатства, створені пролетаріатом всього світу!

Панове соціалісти захоплені цими бажаннями американських банкирів. У фінансовому капіталі Америки вони вбачають ту величезну силу, яка має обєднати весь світ в одну велике капіталістичне громадянство, в якому люде будуть жити мирно, під владою "справжньої демократії". Ось чому панове соціалісти цілком віддалися здійсненню бажань американських банкирів, ось чому по всіх країнах вони підтримують та славлять пляни Досів.

"Святий доларе! — благословляю тебе!" Панове соціалісти не бачуть тих скель, що заважають походови надімперіалізму. Збиті з пантелику теорією повільного поступу, яка ніби піддержується "могутніми" бажаннями Морганів та Досів, вони принесли в жертву золотим снам цих добродіїв робітничу класу.

Алеж американські капіталісти не мають такого спокійного сумління. Вони бачуть суверенітські сили; — Англію та Японію, — вони наперед бачуть, як повстануть проти американських ханупів "досовані" народи, вони бояться робітничої класи, та першої пролетарської держави, Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

І тому готуються. Злучені Держави Північної Америки, що в 1914 році мали славу суто-миролюбної держави, поблажені будь-яких імперіалістичних намірів, тепер бажать організуватися, щоб здійснити свої надімперіалістичні прагнення. Вони обмірковують всі заходи, щоб розбити будь-який опір.

Зараз у Злучених Державах провадиться неймовірна мілітаристична кампанія. Організаторами пропаганди є адміралі та одставші морські офіцери. Вони по всій країні влаштовують збори й на них "обробляють" маси, щоб ті згодилися на переведення величезного плану озброєнь. Вони вимагають обовязкової військової служби в країні, де такої немає, вимагають збільшення морських та повітряних сил, озброєння берегів.

А нещасні соціал-еволюційні гадають, що Морган народить надімперіалістичний мир!

Долар — це головешка майбутньої війни. Дійсний мир людськості дасть лише світова пролетарська революція.

(Більшовик).

РАД. ПАРОПЛАВ ЗА КОРДОНОМ.

До Одеси з порту Саїду прибув радянський пароплав "Чічерін". Командант повідомляє, що зараз в Константинополі знаходиться багато російських торговельних кораблів під французькими та англійськими прапорами. Як і раніш, в Константинополі є багато російських офіцерів на великих погонів. Погоні було знято з наказу турецького уряду, що заборонив бувшим офіцерам виходити на вулицю в царській фор-

мікавлять радянськими товаришами особливу сірниками, лісом та галошами. З свого боку вони пропонують бавовну та кольоніальні товари. Безумовно, крамообміна між Україною та близькосхідними, портами скоро значно збільшиться.

У Константинополі команді "Чічеріна" дозволено зійти на беріг. В Піреї радянських моряків лускали на беріг невеликими гуртами. В Атенас також багато російських білогардійців. З них більшість бідує у Яффі налякали тамошню владу наче-то на "Чічеріні" побудуть більшовицькі агітатори й тому коло пароплаву було поставлено сторожу.

У Порт-Саїді до пароплава поставились також ворожо. Як тільки "Чічерін" зайшов у порт — з'явилась поліція. Весь час поки пароплав стояв у порту за-

моральної відваги! "Це був би — вже отверто глузує з них, усуваючи остаточно всяку подібність до правди, чорносотенна газета — грубий вчинок польського народу".

Цих "лівих" у союві не менше, ніж правих, а навіть трохи більше. Вони мають таке-ж право (звичайно, з погляду буржуазних звичаїв) панувати в Польщі, як чорна сотня. Але чорна сотня гримає на них і вони перелякано мовчать у "шляхетській" позі струся.

І так рік за роком. До того-ж іноді це їм буває ї вигідно. Бо, що робили-б ці "ліві" буржуазні діячі, як-би такі справді в Польщі пере-могли трудящі? Що залишили-ся-б робити ї жовтим "соціалістам", як-би всі робітники ї селяне в Польщі замість їхньої брехні почули слово комуністичної правди? Усі-б разом, — і "прависти", і "лівисти" і "соціалісти", — полетіли-б, звичайно, шкереберть!

Отже, їм більше до вподоби залишити за собою місце опозиції при черній сотні. А деякі-ж із них (це не таємниця!) дуже личить ролія, яку вони іноді беруть на себе, тих вірних чи невірних, підкуплених псів буржуазії, що стережуть її спокій, блукаючи ножами по вулицях, по робітничих таємних засіданнях та повідомляючи поліцейській й жандармській участки про місця комуністичної "крамоли". Не без таких "приятелів" польська буржуазія зробила ї своє останнє чорне діло — арешт тов. Ланьцуккого та інших товаришів.

Ролія переляканого струся в парламенті та ролія шпика в "охрані" чудово обєднують з третім не менш "почесним" завданням — бути шляхетними оборонцями, палкими захисниками... всіх тих, до кого польському урядові нема по суті ніякого діла!

У цій справі найбільші "спеці" — польські соціалісти (ППС).

Англія та Єгипет... Це далеко — рукою не дістанеш і пан Грабський не обуриться. Чому-б для заспокоєння польського робітника, який вже починає бачити в особі своїх "соціалістів" агентуру буржуазії, не поплакати над долею далеких Єгиптян, чому-б не о-побуритись англійським імперіалізмом? Тим більше, що польській державі гроші платити не англійський пан, а французький! Але, сказавши одно слово правди, угодовець мусить сказати десять слів брехні!

Єгипет є для них нагода ще раз поплакати ї над долею Грузії! Ці "соціалісти" пропонують поруч з т-вами "Руки геть від Китаю!" "Руки геть від Єгипту!" Утворити товариство "Руки геть від Грузії!" На це можна відповісти просто: ті руки, що ї треба гнати — від Китаю та Єгипту вже раз на завжди відкинуто від Грузії. Зараз Грузія стоїть на власних ногах, вона працює власними руками. Цих рук вона ніколи не забере для того, щоб дозволити капіталістам та ріжнокольоровим у-

товцям їздити по своїй спині. Не думаємо, що козир польських "соціалістів" з Єгиптом та Грузією дасть їм виграти вже програму гру.

Не допоможе їм ї залицяння до мандрівних ліцарів російської "демократії" — панів Чернових та інших.

Ця остання незначна по суті подія викликала де-яке схвильовання в українських колах га землях, що належать Польщі. Уже "соціалісти", мовляв, заігналися з ліцарями "єдиної, невідомої" Росії. Хто-ж нас захистить? Соціалісти виправдуються — ні, ми нічого! Ми на попередніх позиціях!

Охоче віримо. Але-ж як-раз для виявлення цих "попередніх позицій" польських соціалістів та всієї "лівисти" союму, ми навели кілька фактів. Ці "соціалісти", як бачимо, хоріють на далекодзорість. Близьке Єгипту, Грузії та ще Єстонії, де на їх думку, нещасний уряд постраждав від злочинних комуністів, — вони нічого не бачать.

А що до подій, які відбуваються під ї власним носом, то ї найбільше захоплює приклад естонського кривавого уряду. Це вони пишуть чорним по білому. Вони кличуть до більшої солідарности між урядами Єстонії й Польщі.

Чого-ж дивуватися, що так легко відбулася видача послів комуністів та Українців судова? І чого-ж сподіватися Українцям на польському терені від ріжних "позицій" цих "соціалістів"?

Позиція в них одна — зрада всіх гасел, які вони виставляли раніше для того, щоб одурити робітників!

Ф. Якубовський.

ПРОЦЕС ПРЕЗИДЕНТА НІМЕЦЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ.

Дуже цікавим був для нас процес Еберта. Буржуазія користалася по революційнішим соціалістичним демократам, щоб їздувати робітничий рух та тепер хоче позбутися соціалістичної демократії, бо вона вже досить сильна, та сама може давати собі раду з робітниками, що вони їх при допомозі соціалістичних демократів ослабили. Буржуазія хоче теж прогнати ї Еберта та тому вона йому закидає "зраду державу", яку він мав поновити тим, що він був членом страйкового комітету в 1918 р., що кермував страйком амуніційних робітників. Пан Еберт заскаржив своїх обвинувачів за клевету та доказував, що він не поновив державної зради. На це вправді, суд ї Еберта німаке задляється. Але це не має значення для нас. Для нас важне те, що п. Еберта його оборонці, отже соціалістичні демократи підчеркнули, що вони були проти страйку амуніційних робітників в 1918 р., що хотів довести до закінчення війни, що вони в новій згоді працювали з генералами Вільгельма, що вони вступили до страйкового комітету, не в цілі, щоб помагати страйкерам, але на те, щоб закінчити страйк. Пан Еберт спривчив теж арештування Розі Люксембург генералами кайзера. Отже панове Еберт і товариші під час війни не то що покинули своє класове становище, вони вже тоді були катями робітників.

І Сокура.

Українська робітничая преса є ознака сили і свідомости робітничого фону. Памятайте про пресовий фонд і відновлення передплати!

Кожний класово свідомий робітничий повинен передплатувати і читати робітничу газету

The WORKER
Офіційний орган Комуністичної Партії Канади.
Передплата на рік вносіть \$2.00, на піркі \$1.00.
Зашльте передплату такі ше ніні!

Адреса:
THE WORKER,
Room 301, Turrell Bldg.,
95 King St., East,
Toronto, Ont.